

حواشی و سؤالات بی‌جواب درباره فیلم

اصلی ماجرا را آشکار کند. جست‌وجوی جوابی روشن برای یافتن دلایل خوشحالی عوامل، پس از اکران قاچاق فیلم برادران لیلا و ابراز احساساتی که برای همه، هم موافقتش و هم مخالفان این فیلم جای بحث و تعجب داشت. یا کنجکاوی برای یافتن پاسخ برای این سؤال که چرا تهیه‌کننده فیلم به ایجاد حواشی پیرامونی در فضای مجازی دامن می‌زند و فیلم را به حاشیه می‌کشاند، چرا این اثر به گفته سازندگانش فاخر و وزین از روز اول اکرانش در کن تا به امروز که به صورت قاچاق پخش شده، در حاشیه به سر می‌برد و یا چرا سینمای ایران در عبور از خط قرمزها با این فیلم اولین‌های جدیدی را تجربه کرده است و یا چرا فیلم یا تمام حواشی، خود را به کن رساند اما از تهیه‌کننده و عوامل اصلی فیلم روی فرش قرمز خبری نبود و اینکه چرا با توجه به نقد و اعتراضات گسترده مردم نسبت به مضمون فیلم که خانواده ایرانی را تحقیر می‌کند پاسخ روشنی وجود ندارد و اگر از

فیلم بیشتر دامن می‌زند. بن بست می‌کند که تنها راه مصاحبه با سرمایه‌گذار را می‌بندد بلکه تهیه‌کننده هم از انجام مصاحبه سر باز می‌زند و علت این عقب‌نشینی را محدودیت‌هایی بیان می‌کند که عوامل فیلم در نظر گرفته‌اند. عوامل یعنی صاحبان اصلی فیلم کسانی که قصد کرده‌اند تا با مصاحبه نکردن بر حواشی پیرامونی فیلم پایان دهند اما گویی این بی‌خبری و عدم پاسخگویی بر شبیهات و ابهامات پیرامونی فیلم افزوده، ابهاماتی با این مضمون که مؤسسه غیردولتی بنیاد امید اخباراتی که قرار بود با اهداف ارتقا بخشیدن به فرهنگ پویا و ارزشمند انسانی وارد عمل

برادران لیلا

میان این همه سؤال بی‌جواب، دهانی برای پاسخ باز می‌شود تنها برای پاک کردن صورت مسئله است. آنجایی که تهیه‌کننده در پاسخ به محتوای ضد خانواده فیلم مدعی می‌شود که هر کس فیلم را بدون اجازه دیده، حق الناس به گردن دارد و رعایت شرع را نکرده و بدترین اتهام را به کارگردان فیلم نسبت داده است. این جواب تهیه‌کننده، علاوه بر اینکه توجهات را از عوامل اصلی فیلم پرت می‌کند در عین حال پاسخی ساده لوحانه است. چرا که محتوای اصلی فیلم همان برداشتی است که مخاطب از فیلم درک می‌کند نه آن فهمی که فیلمساز در تصوراتش پردازش می‌کند. اینک مضمون و پیام فیلمساز از ساخت برادران لیلا با درک مخاطبان از پیام فیلم متفاوت است یک ادعای بی‌اساس است که به شعور مخاطب توهین می‌کند. در هر حال سؤال‌های بی‌جواب زیادی باقی است که تهیه‌کننده و سرمایه‌گذار فیلم برای روشن شدن آنها، امروز حاضر به پاسخگویی نیستند. با تمام این شبیهات و سؤالاتی که پیرامون برادران لیلا ایجاد شده نشان می‌دهد که فرار از پاسخگویی تنها ابهامات و حساسیت‌های مسئولان، مردم و اهالی فرهنگ و هنر را بر چرخه سینمایی که در حال جریان است بیشتر می‌کند و شاید این تلنگر برای جامعه سینمایی کشور ضروری باشد تا نسبت به عملکرد هنرمندان خود هوشمندانه‌تر عمل کند تا مدام از جانب این صنف غافلگیر نشود.

شود گویا محفلی برای عبور از خط قرمزهایی است که بعد از حواشی پیش آمده هیچ‌کس پاسخگویی آن نیست و انکار و دورماندن از توجهات، بهترین حربه برای کسانی است که مسئولیت کار خود را نمی‌پذیرند و پاسخگو نیستند.

حاشیه‌سازی برای فرار از پاسخگویی

و اکنون جامعه هنری جوابی برای سؤالات خود ندارد، اینکه امید اخباراتی کبکست که در این چند سال اخیر سرمایه‌گذار فیلم‌های سینمایی شده و با صرف هزینه‌های گزاف ستاره‌های سینمایی را گرد هم می‌آورد تا در این زمینه‌ها پر هزینه شود، بریز و بیاشی که در آخرین اثر خود زیان چندین میلیاردی را به جان خرید. اگر از بحث اقتصادی این فیلم خارج شویم سؤال اصلی در باب محتوای آن مطرح است اینکه چه کسی مسئولیت محتوای فیلم را می‌پذیرد؟ آیا کسی که تیمی را گرد هم آورده و هزینه آن را تقبل کرده و یا کسی که در پستوی خانه آن را نگاه داشته و در کنار اینها مهم‌ترین سؤالی که ایجاد می‌شود در نحوه دست به دست شدن آن است اینکه داستان قاچاق فیلم چه بود؟ و سؤال‌های بسیاری دیگر که بی‌جواب است و مهم‌ترین افرادی که باید نسبت به آنها پاسخگو باشند خود را کنار کشیده‌اند و حاضر به پاسخگویی نیستند. جواب‌هایی که بلکه بتوانند به دور از اظهار نظرهایی از روی علت و معلولی؛ چرایی

بنا شده است. به گفته فرح‌بخش، نوروز بیگی صرفاً حق‌العمل گرفته و فیلم را ساخته است. پول و سرمایه فیلم متعلق به شخص دیگری است. فرح‌بخش در ادامه صحبت‌هایش یک سؤال با علامت تعجبی بزرگ برای مخاطبان‌اش ایجاد می‌کند، اینکه شما نمی‌توانید پولی را که برای به دست آوردنش زحمت کشیده‌اید این قدر بی‌قاعده خرج کنید و خیلی راحت از آن بگذرید.

یک سرمایه‌گذار در سایه با ابعادی مجهول

برای عبور از حواشی و سؤال‌های بی‌جوابی که در این زمینه به وجود آمد سراغ امید اخباراتی رفتیم کسی که جدایی از نسب خانوادگی‌اش در امر تولید، تجارت بین‌الملل و مؤسسات مختلف، نام و نشانی به هم زده اما برخلاف انتظار، یافتن امید اخباراتی همچون پیدا کردن سوزنی در انبار کاه بود. کم‌شدنی که حتی مؤسسات وابسته به او هم حضورش را انکار می‌کردند. مؤسساتی همچون بنیاد فرهنگی امید که چند سالی است در کنار تجارت، وارد عرصه فرهنگی شده تا با شعار ارتقا و پویایی ارزشمند انسانی جامعه هنری را متحول کند اما تنها مؤسسات وابسته به او نبودند که امید اخباراتی را انکار کردند حتی بیمارستانی که با مدیریت او اداره می‌شود هم با جواب‌های سردرگم حضور او را نفی می‌کند و همین پنهانکاری‌ها بر شائبه‌های ایجاد شده پیرامون

با نمایش در پلتفرم جبران خواهند کرد با تمام این اتفاق‌ها، همین الان هم دیر نشده و درخواست می‌کنم که مسئولان سازمان سینمایی اجازه پخش فیلم «برادران لیلا» را چه در اکران و چه در پلتفرم بدهند، چون حتماً با فروش خیره‌کننده آن مواجه خواهند شد که این، هم برای سینماگران خوب است و هم بخشی از ضرر سرمایه‌گذار فیلم را جبران می‌کند.» در حقیقت با این صحبت‌ها نشان می‌دهد که عوامل از پخش فیلم خود نه تنها ناراحت نیستند بلکه با اکران فیلم هر چند به صورت غیرمجاز، حسی از انجام رسالتی را نشان می‌دهند که فعلش در نمایش عمومی فیلم به اثبات می‌رسید. بنابراین پمب اصلی حواشی فیلم برادران لیلا زمانی منفجر شد که هیچ‌کس گمان نمی‌کرد که سرمایه‌گذار فیلم از دارایی خود بگذرد و تنها برای دیده شدن و انجام رسالت انتقال پیام خود از مسیرهای غیرقانونی، مقابل سازمان نظارت و ارزشیابی قرار گیرد.

در حالی که اغلب رسانه‌ها تلاش می‌کردند تا چرایی این تصمیم را در مصاحبه با سعید روستایی و تهیه‌کننده فیلم پرس‌وجو کنند مهم‌ترین عامل کلیدی این داستان از نظرها پنهان ماند. بر اساس اطلاعات ثبت شده از عوامل فیلم نشان می‌دهد که تهیه‌کننده فیلم خود سرمایه‌گذار اصلی نیست و گویی تمام عوامل بخشی از پروژه ساخت فیلمی‌اند که تصمیم اصلی و اولیه آن در بنیاد اخباراتی

هانیه شجاعی زند

نویسنده

فیلم برادران لیلا در شرایطی به صورت غیرمجاز روی صفحه وب قرار گرفت که هیچ‌کس انتظار نداشت این اکران یک اتفاق خودخواسته بوده باشد و عوامل فیلم با رضایت، لینک دانلود آن را در فضای مجازی دست‌به‌دست کنند. شائبه اکران خودخواسته فیلم برادران لیلا از آنجا آغاز شد که سعید روستایی کارگردان فیلم در صفحه اینستاگرامش نوشت: «امیدوارم بزودی شرایطی فراهم شود تا نسخه کامل‌تر فیلم را در دسترس شما عزیزان قرار دهیم.» چند روز بعد تهیه‌کننده فیلم نیز پس از انتشار گسترده نسخه غیرقانونی این فیلم در فضای مجازی گفت: «طبق صحبت‌های وزیر ارشاد، دوستان سازمان سینمایی تصمیم به تنبیه ما گرفتند و این تنبیه علاوه بر ما، شامل حال مخاطبان سینمای ایران هم شد که امکان تماشای یک فیلم خوب در شرایط مناسب را از دست دادند.» او در ادامه اظهار نظرهای خود در مصاحبه‌ای تأکید می‌کند که ما تمام تلاش خود را انجام دادیم تا فیلم اکران شود ولی متأسفانه دائم به سدی محکم خوردیم و آنچه حاصل شد، پخش و دیده شدن نسخه قاچاق فیلم بود. نوروزبیگی در ادامه می‌گوید: «با مردمی که فیلم را دیدند مشکلی نداریم و حتماً در زمان اکران

فرار از پاسخ‌گویی تنها ابهامات و حساسیت‌های مسئولان، مردم و اهالی فرهنگ و هنر را بر چرخه سینمایی که در حال جریان است بیشتر می‌کند و شاید این تلنگر برای جامعه سینمایی کشور ضروری باشد تا نسبت به عملکرد هنرمندان خود هوشمندانه‌تر عمل کند تا مدام از جانب این صنف غافلگیر نشود

